

Varaždin i Ivančica ili Ivanščica (01-04.maj 2014.)

Odlazak u ove krajeve Hrvatske planiram bar dve-tri godine, uz poziv varaždinskih planinara, koje smo upoznali planinareći po Velebitu, ali moram reći da je presudila Biba, (sa suprugom) naša nova prijateljica koju sam upoznala na Danima vina i planinarenja u Kutjevu, u novembru prošle godine. Lepo smo se ispričale i kasnije dogovorile da dođem sa svojim prijateljima na nekoliko dana i budemo gosti u njenoj vikendici (kući u kojoj stanuje preko leta), a naći će nam vodiče za njihovu Ivančicu, kao i za Ravnu goru.

Krenuli smo prvog maja i Podravskom magistralom sa jednom pauzom, rano popodne stigismo do Varaždina. Stali smo na prvoj benziskoj pumpi, kako smo se dogovorile i tu je sačekali. Smestili smo se u kući, u vikend zoni, okruženi vinogradima i voćnjacima. Francek nas je počastio svojim domaćim vinom, rakijom, likerom. Ručali smo i dogovorili se da popodne iskoristimo za obilazak grada. Otišli smo prvo do Drave, gde je tradicionalan prvomajski vašar, a onda obišli centar grada i tvrđavu. Primetili smo da nigde, pa ni na vašaru nema bačenih papira ili nekih drugih otpadaka. Obišli smo i nadaleko poznato groblje, jedinstveno za katolike, pravoslavce, poginule iz svetkih, kao i domovinskog rata.

Grad Varaždin se nalazi u ravnici, nešto niže od 200m, s tim da se na jugu nastavlja Varaždinsko toplička gora, na granici Štajerske, Međumurja, Zagorja i gornje Podravine. Ima oko 50000 stanovnika, kulturno, obrazovno, gospodarsko, sportsko i turističko središte severozapadne Hrvatske. Glavni je grad Varaždinske županije.

Drugi dan smo namenili usponu na Ivančicu i obilasku zamka Trakošćan. Ivanščica (zvana i Ivančica) 1060 mnv. , najviša planina severozapadne Hrvatske, smeštena u Hrvatskom Zagorju. Proteže se u smeru zapad -istok, duga oko 30 km i široka do 9 km, a omeđena je vodotocima Bednje, gornjeg toka Lonje, Krapine i Velikog potoka. Danas se na Ivanščici nalazi planinarski dom HPD-a Ivančice iz Ivanca, na 1054 mnv. Uspon smo počeli sa parkinga u mestu Ivanec. Uspon je vrlo strm, šumska je staza, ali 600m uspona na svega 3,5km. Trebalo nam je dva sata do vrha, sa našim vodičima, Vladom i Brankicom i njihovim 11-godišnjim sinom. Gore nas je čekala naša Biba,

koja je kolima došla i donela ostatke pečenja od juče, kao i osveženje. Duža pauza, fotografisanje i drugim, nešto dužim putem dole. Ovaj put je dug 4km, ali je i on dosta strm. Smeštamo se u kombi i aute, i svi zajedno se vozimo do Trakošćana.

Posetili smo dvorac, nastao u XIII veku, kao osmatračnica puta od Ptuja prema bednjanskoj dolini. Ime je dobio po tračkom utvrđenju Thacorom, koje je postojalo u vreme antike. U prvim pisanim dokumentima, vlasnici u XIV veku su bili grofovi Celjski. Jedan od kasnijih vlasnika je Ivan Korvin, a još kasnije, krajem XVI veka postaje porodica Drašković, koja ga napušta 1944. godine, a posle toga je i nacionalizovan. 1954. je osnovan muzej i danas je u vlasništvu Republike Hrvatske.

Od Trakošćana vodi jedna od staza uspona na Ravnu goru, ali bi bilo suviše za ovaj dan da i to krenemo. Obišli smo Ravnu goru sa severne strane i tako došli do Vinica i posetili predivan, više stotina godina star arboretum, odnosno botaničku baštu. Dosta je propalog i isečenog drveća, ali još uvek ima mnogo lepog cveća, ogromnog drveća, jezera, prastari bazen, u kome su se nekada kupali vlasnici dvorca i ovog parka. Osvežili smo se u vikendici naših vodiča, posetili crkvu Majke Božje Snježne u Belicama. Vratili smo se u Varaždin i napravili plan za subotu, pošto je počinjala kiša, a prognoza za naredne dane nije bila baš najbolja. U subotu smo otišli do Ludberga, mesta udaljenog dvadesetak km od Varaždina. Odžavao se sajam cveća. desetine izlagača sa cvećem za bašte, žardinjere, saksije. Posvetili smo cveću oko sat vremena, ali je sveopšti utisak malo pokvarila kiša, koja je neprestalno padala.

Naš sledeći cilj je Marija Bistrica, najpoznatije i najposećenije svetilište Majke Božje Bistričke u Hrvatskoj. Ovde već vekovima dolaze vernici iz svih krajeva Hrvatske, kao i iz inostranstva. Tu se nalazi kip Majke Božje s Detetom u naručju, više puta izgubljen, pa nađen. Postavljen je na sadašnji oltar 1684. godine, a 1971. godine Biskupi su svetilište proglasili Hrvatskim nacionalnim svetištem Majke Božje Bistričke. Bili smo među malobrojnim posetiocima, jer je neprestalno padala kiša. Ipak, nas nekoliko smo prošli put stradanja Isusovog, u 14 slika. Lepo je sve napravljeno, ako neko čak i ne zna priču o životu Isusa, ovde će naučiti kroz slike. Napolju ima prostora za nekoliko hiljada vernika i leti se održavaju mise na otvorenom. Mokri, pokisli, vratili smo se kući u Varaždin.

Za nedelju ujutru smo planirali Ravnu goru, ali kiša je neprestano padala do nedelje ujutru, duvao je hladan vetar i društvo se složilo da Ravnu goru ostavimo za sledeću godinu. Krenuli smo kući i stigli u popodnevni satima. Bila je ovo još jedna poseta našim prijateljima planinarima u Hrvatskoj, planinarenje i veoma lepo druženje. Nadam se da ćemo se opet sresti već u novembru, u Kutjevju i praviti planove za dogodine.

Tekst i fotografije: Magdalena Seleši